

Den Europæiske Unions Tidende

C 348

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

62. årgang

14. oktober 2019

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2019/C 348/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende	1
---------------	--	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2019/C 348/02	Sag C-449/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) den 13. juni 2019 – WEG Tevesstraße mod Finanzamt Villingen-Schwenningen	2
2019/C 348/03	Sag C-465/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Straubing (Tyskland) den 19. juni 2019 – B & L Elektrogeräte GmbH mod GC	2
2019/C 348/04	Sag C-471/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Grondwettelijk Hof (Belgien) den 20. juni 2019 – Middlegate Europe NV mod Ministerraad	3

DA

2019/C 348/05	Sag C-491/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 26. juni 2019 – Emberi Erőforrások Minisztériuma mod Szent Borbála Kórház.	4
2019/C 348/06	Sag C-507/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 3. juli 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod XT	4
2019/C 348/07	Sag C-529/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Potsdam (Tyskland) den 11. juli 2019 – Möbel Kraft GmbH & Co. KG mod ML	6
2019/C 348/08	Sag C-540/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 16. juli 2019 – WV mod Landkreis Harburg.	6
2019/C 348/09	Sag C-546/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 16. juli 2019 – BZ mod Westerwaldkreis	7
2019/C 348/10	Sag C-559/19: Sag anlagt den 22. juli 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien	8
2019/C 348/11	Sag C-596/19 P: Appel iværksat den 6. august 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 27. juni 2019 i sag T-20/17, Ungarn mod Europa-Kommissionen	10
2019/C 348/12	Sag C-603/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Špecializovaný trestný súd (Slovakiet) den 9. august 2019 – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky mod TG og UF.....	11
2019/C 348/13	Sag C-609/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Frankrig) den 13. august 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA mod VE	12
2019/C 348/14	Sag C-623/19 P: Appel iværksat den 21. august 2019 af Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 28. juni 2019 i sag T-64/18, Alfamicro mod Kommissionen	13
2019/C 348/15	Sag C-638/19 P: Appel iværksat den 27. august 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i sag T-624/15, European Food m.fl. mod Kommissionen.....	14
Retten		
2019/C 348/16	Sag T-499/19: Sag anlagt den 10. juli 2019 – ZU mod EU-Udenrigstjenesten.....	16
2019/C 348/17	Sag T-566/19: Sag anlagt den 17. august 2019 – Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen.....	17
2019/C 348/18	Sag T-582/19: Sag anlagt den 23. august 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management mod EUIPO – Lacoste (LOVE PINK)	17
2019/C 348/19	Sag T-583/19: Sag anlagt den 23. august 2019 – Electrolux Home Products mod EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE)	18

IV

*(Oplysninger)*OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER,
ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende

(2019/C 348/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 337 af 7.10.2019

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 328 af 30.9.2019

EUT C 319 af 23.9.2019

EUT C 312 af 16.9.2019

EUT C 305 af 9.9.2019

EUT C 295 af 2.9.2019

EUT C 288 af 26.8.2019

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) den 13. juni 2019 – WEG Tevesstraße mod Finanzamt Villingen-Schwenningen

(Sag C-449/19)

(2019/C 348/02)

*Processprog: tysk***Den forelæggende ret**

Finanzgericht Baden-Württemberg

Parter i hovedsagen*Sagsøger:* WEG Tevesstraße*Sagsøgt:* Finanzamt Villingen-Schwenningen**Præjudicielt spørgsmål**

Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1) fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter sammenslutningen af boligejeres levering af varme til boligejerne er fritaget for merværdiafgift?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Straubing (Tyskland) den 19. juni 2019 – B & L Elektrogeräte GmbH mod GC

(Sag C-465/19)

(2019/C 348/03)

*Processprog: tysk***Den forelæggende ret**

Amtsgericht Straubing

Parter i hovedsagen

Sagsøger: B & L Elektrogeräte GmbH

Sagsøgt: GC

Præjudicielt spørgsmål

Foreligger der en aftale indgået uden for fast forretningssted som omhandlet i artikel 2, nr. 8), litra c), i direktiv 2011/83/EU ⁽¹⁾ og dermed en fortrydelsesret i henhold til direktivets artikel 9, når en erhvervsdrivende, der befinder sig på en messe på eller foran en salgsstand, der anses for et fast forretningssted som omhandlet i direktivets artikel 2, nr. 9), henvender sig til en forbruger, som står i en messehal på en forbrugermesse i gangen foran salgsstanden uden at kommunikere med den erhvervsdrivende, og aftalen derefter indgås på salgsstanden?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Grondwettelijk Hof (Belgien) den 20. juni 2019 – Middlegate Europe NV mod Ministerraad

(Sag C-471/19)

(2019/C 348/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Grondwettelijk Hof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Middlegate Europe NV

Sagsøgt: Ministerraad

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eventuelt sammenholdt med artikel 56 TEUF, med artikel 15 og 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og med lighedsprincippet fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter personer eller virksomheder, der på et belgisk havneområde ønsker at udføre havnearbejde som omhandlet i lov af 8. juni 1972 om havnearbejde – herunder aktiviteter, der ikke vedrører lastning og losning af skibe i egentlig forstand – er forpligtet til kun at benytte sig af anerkendte havnearbejdere?
 - 2) Kan Grondwettelijk Hof (forfatningsdomstolen), såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, foreløbigt opretholde retsvirkningerne af de i sagen omhandlede artikler 1 og 2 i loven af 8. juni 1972 om havnearbejde for at undgå retsusikkerhed og sociale spændinger og sætte lovgiver i stand til at bringe dem i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af EU-retten?
-

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 26. juni 2019 – Emberi Erőforrások
Minisztériuma mod Szent Borbála Kórház**

(Sag C-491/19)

(2019/C 348/05)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøgt i første instans og appellant: Emberi Erőforrások Minisztériuma

Sagsøger i første instans og appelindstævnt: Szent Borbála Kórház

Præjudicielle spørgsmål

- 1 I forbindelse med det retsforhold, der opstår som følge af en tilskudsaftale, har de myndigheder og formidlende organer i medlemsstaterne, som er kompetente til at behandle sager vedrørende uregelmæssigheder i første eller anden instans, da i forbindelse med de pågældende sager beføjelse i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006⁽¹⁾ af 11. juli 2006 om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden og ophævelse af forordning (EF) nr. 1260/1999 (herefter »forordningen«) – navnlig inden for rammerne af den i artikel 60, 70 og 98 omhandlede kontrolmekanisme – til at foretage en direkte undersøgelse af en hvilken som helst overtrædelse, der er eller kan være til skade for EU-budgettets finansielle interesser, og har de i givet fald pligt til at foretage en finansiell korrektion?
- 2 Sikres beskyttelsen af Unionens finansielle interesser tilstrækkeligt effektivt af en national processuel lovgivning, eller af den retspraksis, hvorved lovgivningen fortolkes, hvorefter det i forbindelse med en tilskudsaftale alene er tilladt at konstatere en misligholdelse af den pågældende aftale bestående i en overtrædelse af lovgivningen på området for indgåelse af offentlige kontrakter (uregelmæssighed) og gøre et hvilket som helst herpå baseret civilretligt krav gældende, såfremt klagenævnet eller en domstol – ved behandlingen af et søgsmål til prøvelse af klagenævnets afgørelse – endeligt har fastslået, at en sådan overtrædelse har fundet sted?
- 3 Såfremt overtrædelsen af lovgivningen vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter udgør en uregelmæssighed, men der ikke er indbragt en sag for klagenævnet, har den domstol, som behandler de civilretlige krav vedrørende opfyldelsen af tilskudsaf-talen, da beføjelse til at vurdere uregelmæssigheden i indgåelsen af den offentlige kontrakt i forbindelse med sin undersøgelse af aftalens misligholdelse?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 210, s. 25.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 3. juli 2019 –
Bundesrepublik Deutschland mod XT**

(Sag C-507/19)

(2019/C 348/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøgte, appellant og revisionsappellant: Bundesrepublik Deutschland

Sagsøger, appelindstævnte og revisionsindstævnte: XT

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal der ved bedømmelsen af, om en statsløs palæstinenser ikke længere modtager beskyttelse eller bistand fra UNRWA i henhold til artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95/EU⁽¹⁾ i territorial henseende alene lægges vægt på det aktuelle operationsområde (Gazastriben, Jordan, Libanon, Syrien, Vestbredden), hvor den statsløse, da vedkommende forlod UNRWA's bemyndigede område, havde faktisk ophold (her: Syrien), eller skal der også inddrages flere af de operationsområder, hvor UNRWA er bemyndiget?
2. Såfremt der ikke alene skal lægges vægt på operationsområdet på udrejsetidspunktet: Skal der altid og uafhængigt af andre betingelser lægges vægt på alle operationsområder i det bemyndigede område? I benægtende fald: Skal der alene tages hensyn til flere operationsområder, såfremt den statsløse havde en væsentlig (territorial) tilknytning hertil? Og kræves der for at kunne tale om en sådan tilknytning, at der har været tale om et sædvanligt opholdssted – på tidspunktet for udreisen eller på et tidligere tidspunkt? Skal der tages hensyn til yderligere omstændigheder i forbindelse med undersøgelsen af, om der er tale om en væsentlig (territorial) tilknytning? I bekræftende fald: Hvilke? Er det afgørende, om den statsløse på det tidspunkt, hvor den pågældende forlod UNRWA's bemyndigede område, havde haft en rimelig mulighed for at rejse til det relevante operationsområde?
3. Har en statsløs, som forlader UNRWA's bemyndigede område, fordi den pågældende på det operationsområde, hvor vedkommende har sit faktiske opholdssted, befinder sig i en særdeles usikker personlig situation, og fordi det i det pågældende område ikke er muligt for UNRWA at give den statsløse beskyttelse eller bistand, også i medfør af artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95/EU uden videre ret til at blive omfattet af dette direktivs bestemmelser, hvis den statsløse tidligere har begivet sig ind på dette operationsområde uden at have befundet sig i en særdeles usikker personlig situation i operationsområdet for sit tidligere ophold og uden efter de foreliggende omstændigheder på tidspunktet for sin udrejse at have kunnet regne med dels at kunne opnå beskyttelse eller bistand fra UNRWA i det operationsområde, som den pågældende nu rejser ind i, dels inden for en overskuelig tidsramme at kunne vende tilbage til det operationsområde, som vedkommende kom fra?
4. Skal der ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt en statsløs ikke kan tildeles status som ipso facto-flygtning, fordi betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95/EU som følge af udreisen fra UNRWA's bemyndigede område ikke længere er opfyldt, alene lægges vægt på operationsområdet for det seneste sædvanlige opholdssted? I benægtende fald: Skal der herudover tilsvarende tages hensyn til de områder, som i medfør af det andet spørgsmål er afgørende i forbindelse med tidspunktet for udrejse? I benægtende fald: Efter hvilke kriterier skal det afgøres, hvilke områder der skal tages hensyn til på tidspunktet for stillingtagen til ansøgningen? Er viljen hos de (statslige eller kvasistatslige) myndigheder i det relevante operationsområde til (igen) at modtage den statsløse en forudsætning for at kunne konkludere, at betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95/EU ikke er opfyldt?
5. I tilfælde af, at operationsområdet for det (sidste) sædvanlige ophold er relevant for spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95/EU er opfyldt: Hvilke kriterier er afgørende for konstateringen af sædvanligt ophold? Stilles der krav om et lovligt, af opholdsstaten godkendt ophold? I benægtende fald: Stilles der i hvert fald krav om, at de ansvarlige myndigheder i operationsområdet har kendskab til og accepterer den pågældendes statsløses ophold? I bekræftende fald: Er det et krav, at de ansvarlige myndigheder har konkret viden om den enkelte statsløses tilstedeværelse, eller er kendskab til og accept af den pågældendes ophold som del af en større gruppe af personer tilstrækkelig? I benægtende fald: Er alene et længere faktisk ophold tilstrækkeligt?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Potsdam (Tyskland) den 11. juli 2019 – Möbel Kraft GmbH & Co. KG mod ML

(Sag C-529/19)

(2019/C 348/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Potsdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Möbel Kraft GmbH & Co. KG

Sagsøgt: ML

Præjudicielt spørgsmål

Er fortrydelsesretten i artikel 16, litra c), i forbrugerbeskyttelsesdirektivet ⁽¹⁾ også udelukket, når varer ganske vist skal fremstilles efter forbrugerens specifikationer, men sælgeren endnu ikke har påbegyndt fremstillingen, og sælgeren selv, ikke en tredjemand, har foretaget en specifik tilpasning hos kunden? Afhænger svaret herpå af, om det kan lade sig gøre at bringe varerne tilbage i den oprindelige stand fra før individualiseringen med lave omkostninger til afmontering, f.eks. 5 procent af varernes værdi?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011 L 304, s. 64).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 16. juli 2019 – WV mod Landkreis Harburg

(Sag C-540/19)

(2019/C 348/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: WV

Sagsøgt: Landkreis Harburg

Præjudicielt spørgsmål

Kan et offentligt organ, som har udbetalt sociale ydelser til en person, der er berettiget til underholdsbidrag, i henhold til offentligretlige bestemmelser, påberåbe sig værneting på den bidragsberettigedes sædvanlige opholdssted i henhold til artikel 3, litra b), i forordning nr. 4/2009 ⁽¹⁾, når organet på grund af udbetalingen af sociale ydelser ved regres gør den bidragsberettigedes underholdskrav, som er overgået til organet ved lovbestemt subrogation, gældende over for den bidragspligtige?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18.12.2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (EUT 2009, L 7, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 16. juli 2019 – BZ mod Westerwaldkreis

(Sag C-546/19)

(2019/C 348/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BZ

Sagsøgt: Westerwaldkreis

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Er et indrejseforbud, som udstedes mod en tredjelandstatsborger af »årsager, der ikke har noget at gøre med indvandring«, omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ⁽¹⁾ af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98) i tilfælde, hvor medlemsstaten ikke har gjort brug af muligheden i dette direktivs artikel 2, stk. 2, litra b)?
- b) Såfremt det første spørgsmål, litra a), besvares benægtende: Er et sådant indrejseforbud da heller ikke omfattet af direktiv 2008/115/EF, når tredjelandstatsborgeren allerede – uafhængigt af en mod den pågældende udstedt afgørelse om udsendelse, som indrejseforbuddet er knyttet til – opholder sig ulovligt, og dermed materielt er omfattet af direktivets anvendelsesområde?
- c) Er et indrejseforbud, som udstedes i forbindelse med en udvisning, begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed og orden (i den foreliggende sag af generalpræventive grunde med henblik på at bekæmpe terror), omfattet af begrebet indrejseforbud udstedt af »årsager, der ikke har noget at gøre med indvandring«?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares således, at det foreliggende indrejseforbud er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/115:
- a) Medfører myndighedernes annullation af afgørelsen om tilbagesendelse (i den foreliggende sag: varsel om udsendelse), at et samtidig udstedt indrejseforbud som omhandlet i artikel 3, nr. 6) i direktiv 2008/115, bliver ulovligt?
 - b) Indtræder denne retsvirkning også, når myndighedens afgørelse om udsendelse, som ligger forud for afgørelsen om tilbagesendelse, er (blevet) retskraftig?

(¹) EUT 2008, L 348, s. 98.

Sag anlagt den 22. juli 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-559/19)

(2019/C 348/10)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Hermes, E. Manhaeve og E. Sanfrutos Cano, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (¹), sammenholdt med direktivets artikel 1, litra a), og punkt 2.1.2 i bilag V hertil, direktivets artikel 5, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II hertil, samt direktivets artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), og artikel 11, stk. 4, idet det ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge forringelsen af tilstanden af grundvandsforekomsterne i området Doñana, da det ikke foretog en yderligere karakterisering af de forekomster, som udgør en risiko, ligesom det ikke fastlagde de nødvendige foranstaltninger, og idet det i indsatsprogrammet for vandområdeplanen for vandområdet Guadalquivir ikke indførte de grundlæggende og supplerende, passende foranstaltninger.
- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (²), idet det ikke har vedtaget de foranstaltninger, der er egnede til at undgå forringelsen af de naturtyper og de levestederne for arter, for hvilke de her omtalte områder blev udpeget (ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Norte y Oeste og ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero og Montes de Moguer).
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- 1) *Tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2000/60/EF, sammenholdt med direktivets artikel 1, litra a), og punkt 2.1.2. i bilag V til dette*

I henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2000/60/EF er medlemsstaterne pålagt en forpligtelse til at undgå en forringelse af tilstanden af alle grundvandsforekomster. Denne bestemmelse skal sammenholdes med samme direktivs artikel 1, litra a), hvori fastsættes de miljømæssige mål, som medlemsstaterne skal nå hvad angår grundvandet, og med punkt 2.1.2. i bilag V til direktivet, som definerer grundvandets gode, kvantitative tilstand. Kommissionen har gjort gældende, at Kongeriget Spanien ikke har vedtaget de foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge forringelse ved overforbrug af grundvandsforekomsterne i området Doñana. Kommissionen har derfor nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2000/60/CE, sammenholdt med direktivets artikel 1, litra a), i og punkt 2.1.2. i bilag V hertil.

- 2) *Tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til artikel 5 i direktiv 2000/60/EF, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II til dette direktiv*

I artikel 5 i direktiv 2000/60/EF fastlægges den fremgangsmåde, der skal følges for at udføre et vandområde, hvorved det pålægges i hvert tilfælde at foretage en analyse af dets karakteristika, en vurdering af menneskelige aktiviteter indvirkning på overfladevandets og grundvandets tilstand samt en økonomisk analyse af vandanvendelsen. Når det, efter at der er foretaget en indledende analyse af disse karakteristika, påvises, at grundvandsforekomsten udgør en risiko, skal medlemsstaterne i medfør af punkt 2.2. i bilag II til direktivet foretage en yderligere karakterisering. Kommissionen har gjort gældende, at Kongeriget Spanien ikke har foretaget en korrekt anvendelse af artikel 5, stk. 1, i direktiv 2000/60/EF, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II til dette direktiv, for så vidt som det ikke har foretaget en yderligere karakterisering af de grundvandsforekomster i området Doñana, som udgør en risiko, ligesom den ikke har fastlagt de nødvendige foranstaltninger. Kommissionen har derfor nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 i direktiv 2000/60/EF, sammenholdt med punkt 2.2 i bilag II til dette direktiv.

- 3) *Tilsidesættelse af artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3 litra a), c) og e), og artikel 11, stk. 4, i direktiv 2000/60/EF*

I medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2000/60/EF sørger medlemsstaterne for, »at der for hvert vandområdedistrikt eller for den del af et internationalt vandområdedistrikt, der ligger inden for dens område, udarbejdes et indsatsprogram, idet der tages hensyn til resultaterne af de analyser, der kræves i henhold til artikel 5, med henblik på opfyldelse af de mål, der er fastsat i henhold til artikel 4«. I stk. 3, litra a), c) og e), præciseres visse af de grundlæggende foranstaltninger, som dette indsatsprogram skal bestå af. Denne bestemmelses stk. 4 vedrører de supplerende foranstaltninger, som er foranstaltninger, som udformes og gennemføres ud over de grundlæggende foranstaltninger. Det er Kommissionens opfattelse, at Kongeriget Spanien ikke i vandområdeplanen for vandområdet for Guadalquivir har inkluderet de passende grundlæggende og supplerende foranstaltninger, hvorfor Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11, stk. 1, artikel 11, stk. 3, litra a), c) og e), og artikel 11, stk. 4, direktiv 2000/60/EF.

- 4) *Tilsidesættelse af artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7, i direktiv 92/43/EØF*

Artikel 6, stk. 2, i direktiv 92/43/EØF fastsætter på grundlag af princippet om forebyggelse en almindelig beskyttelsespligt, som forpligter til i naturtyperne og for de arter, for hvilke et område er udpeget, at undgå enhver forringelse eller forstyrrelse, som kan have betydelige virkninger, der strider mod direktivets formål. I henhold til dette direktivs artikel 7 omfatter denne beskyttelsespligt de områder, der er udlagt som områder til særlig beskyttelse af fugle (ZEPA) i henhold til [Rådets] direktiv 79/409/EØF [af 2. april 1979] om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾. Kommissionen har gjort gældende, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7 i direktiv 92/43/EØF, idet det ikke har vedtaget de foranstaltninger, der er egnede til at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for de arter, for hvilke områderne, ZEPA/LIC ES0000024 Doñana, ZEPA/LIC ES6150009 Doñana Norte y Oeste og ZEPA ES6150012 Dehesa del Estero og Montes de Moguer, blev udpeget.

⁽¹⁾ EFT 2000, L 327, s. 1.

⁽²⁾ EFT 1992, L 206, s. 7.

⁽³⁾ EFT 1979, L 103, s. 1.

**Appel iværksat den 6. august 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Niende Afdeling) den 27. juni 2019 i sag T-20/17, Ungarn mod Europa-Kommissionen**

(Sag C-596/19 P)

(2019/C 348/11)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved V. Bottka og P.-J. Loewenthal, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Ungarn og Republikken Polen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 27. juni 2019 i sag T-20/17, Ungarn mod Europa-Kommissionen, ophæves.
- Det andet og det tredje anbringende, der fremgår af Ungarns søgsmål for Retten, hvormed Ungarn gjorde gældende, at begrundelsespligten var tilsidesat, og at der forelå magtfordrejning, forkastes, og Ungarn pålægges at betale sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten, med henblik på at denne træffer en ny afgørelse, hvori den tager stilling til de anbringender, der endnu ikke er behandlet, og afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den fastslog, at opbygningen af de progressive afgiftssatser i de ungarske reklameafgifter ikke var selektiv. Kommissionen har fremsat tre anbringender til støtte for denne argumentation:

- For det første begik Retten en fejl ved i den appellerede doms præmis 78-83 at fastslå, at Kommissionen, da den identificerede referencesystemet, med urette havde udelukket de progressive afgiftssatser i de ungarske reklameafgifter. I modsætning til, hvad Retten fastslog, er den tilgang, som Kommissionen valgte i sin afgørelse, forenelig med retspraksis. Derfor begik Retten en retlig fejl ved fastlæggelsen af referencesystemet.
- For det andet begik Retten en fejl ved i den appellerede doms præmis 84-90 at fastslå, at Kommissionen havde foretaget en urigtig identificering af formålet med reklameafgiften, som sammenligneligheden skal undersøges på grundlag af. Ifølge Domstolens faste praksis og ud fra vurderingen af sammenligneligheden er alene det afgiftsmæssige formål, som foranstaltningen vedrører, relevant, dvs. det afgiftsmæssige formål fastlagt ved afgiftspligtens indtræden. Andre formål, som f.eks. betalingsevne, er alene relevante for vurderingen af, om der er en objektiv begrundelse for en forskelsbehandling, der foretages ved afgiften, forudsat at disse formål er uløseligt forbundet med afgiftens art. Det udgjorde således en retlig fejl, at Retten ved vurderingen af sammenligneligheden henvisede til reklameafgiftens angivelige omfordelingsformål.

- For det tredje er Rettens standpunkt i den appellerede doms præmis 91-105 urigtigt, ifølge hvilket standpunkt Kommissionen havde begået en fejl ved at konkludere, at omfordelingsformålet ikke begrundede afgiftens progressive karakter støttet på omsættningens størrelse. Rettens konklusion om, at den ungarske reklameafgift ikke udgør forskelsbehandling, og at den opfylder et omfordelingsformål, er støttet på en urigtig antagelse om, at virksomheder med stor omsætning nødvendigvis har en større fortjeneste end virksomheder med lavere omsætning. På grundlag af denne urigtige antagelse begik Retten en retlig fejl, idet den med henblik på at begrunde den forskelsbehandling, som afgiften skabte, accepterede et formål, der ikke er en del af den nævnte afgifts karakter. Idet Retten anerkendte denne urigtige formodning tillades, vendte denne instans ubehørigt bevisbyrden og pålagde Kommissionen at godtgøre, at de progressive afgiftssatser, der var fastsat ved den ungarske reklameafgift, ikke kunne begrundes med dens angivelige omfordelingsformål.

Med det andet appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF ved at fastslå, at muligheden for at fratrække 50 % af underskuddet ikke var selektiv. For det første er foranstaltningen ikke forenelig med det referencesystem, som den angiveligt er en del af, idet den giver de afgiftspligtige personer, der skal betale afgifter på grundlag af deres omsætning, mulighed for at fradrage det fremførte underskud, hvilket ikke afspejler virksomhedens fortjeneste. For det andet er foranstaltningen i modsætning til, hvad Retten fastslog, ikke af almen karakter, og den afhænger ikke af en vilkårlig omstændighed, men af, at de personer, der er begunstigede af foranstaltningen, for det foregående afgiftsår kunne identificeres ved afgiftens indførelse.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Špecializovaný trestný súd (Slovakiet) den 9. august 2019 –
Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky mod TG og UF**

(Sag C-603/19)

(2019/C 348/12)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Špecializovaný trestný súd

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

Sagsøgte: TG og UF

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU ⁽¹⁾ af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse (hovedsageligt retten til aktivt at deltage i straffesagen og retten til skadeserstatning under straffesagen), som efter deres art ikke udelukkende er relevante for fysiske personer som følede væsener, [hvad angår rettigheder] ligeledes anvendelse på juridiske personer og staten, dvs. statslige myndigheder, når bestemmelserne i national ret anerkender deres status som skadelidt person under en straffesag?
- 2) Er en lovgivning og en afgørelsespraksis ⁽²⁾, hvorefter staten hverken kan handle i en straffesag med henblik på erstatning for tab, som den er påført som følge af den efterforskede persons svigagtige adfærd [...], der indebærer en uberettiget tilførsel af midler fra Den Europæiske Unions budget, eller i henhold til § 256, stk. 3, i lov om strafferetspleje kan appellere en dom, hvorved en retsinstans beslutter ikke at give den adgang, dvs. ikke at give den forvaltning, som repræsenterer staten adgang, til under hovedforhandlingen som skadelidt, at nedlægge påstand om skadeserstatning, og hvorefter der heller ikke fastsættes en anden form for procedure, hvorunder staten i forhold til den efterforskede person kan udøve sin ret, hvorved det heller ikke er muligt at sikre dens ret til erstatning for formuetab i forhold til den tiltalte som omhandlet i § 50 i lov om strafferetspleje, og der således *de facto* bliver tale om en ret, som ikke kan fuldbyrdes, i overensstemmelse med artikel 17 og 47 i Den Europæiske

Unions charter om grundlæggende rettigheder [...], artikel 325 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 38, stk. 1, litra h), i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 [⁽³⁾] af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene[, sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 1681/94 ⁽⁴⁾]?

- 3) Skal begrebet »en enkelt virksomhed« som omhandlet i artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 994/98 ⁽⁵⁾ af 7. maj 1998, sammenholdt med artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 ⁽⁶⁾ af 12. januar 2001, alene fortolkes formelt, således at det er nødvendigt og tilstrækkeligt at fastslå, om de berørte selskaber har selvstændig juridisk personlighed i henhold til national ret, samt om det er muligt at yde hvert af disse selskaber en statsstøtte på indtil 100 000 EUR, eller er det afgørende kriterium den faktiske funktions- og ledelsesmåde for disse selskaber, som ejes af de samme personer, der er indbyrdes forbundet, som en samling datterselskaber, der drives af en hovedkoncern, også når hvert selskab har sin egen juridiske personlighed i henhold til national ret, således at de skal anses for at udgøre »en enkelt virksomhed«, der som en samlet enhed kun én gang kan modtage statsstøtte på indtil 100 000 EUR?
- 4) Vedrører begrebet [...] »tab« i henhold til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ⁽⁷⁾ af 26. juli 1995 alene den del af midlerne, som er opnået uberettiget, og som har direkte forbindelse med den svigagtige adfærd, eller vedrører det ligeledes de faktisk afholdte, behørigt dokumenterede omkostninger og anvendelsen af tilskuddet, når det fremgår af beviserne, at anvendelsen heraf var nødvendig for at skjule den svigagtige adfærd, for at forsinke opdagelsen af den svigagtige adfærd og for at få betalt hele den tildelte statsstøtte?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25.10.2012 om minimumsstandards for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT 2012, L 315, s. 57).

⁽²⁾ Udtalelse fra afdelingen for strafferetlige sager under Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks øverste domstol) af 29.11.2017.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21.6.1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (EFT 1999, L 161, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11.7.1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område (EFT 1994, L 178, s. 43).

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 994/98 af 7.5.1998 om anvendelse af artikel 92 og 93 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab på visse former for horisontal statsstøtte (EFT 1998, L 142, s. 1).

⁽⁶⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12.1.2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT 2001, L 10, s. 30).

⁽⁷⁾ [Konvention udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser].

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Frankrig) den 13. august 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA mod VE

(Sag C-609/19)

(2019/C 348/13)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BNP Paribas Personal Finance SA

Sagsøgt: VE

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 ⁽¹⁾ fortolkes således, at vilkår, som fastsætter tilbagebetaling i faste afdrag, der fortrinsvis anvendes til betaling af renterne, og som fastsætter en forlængelse af aftalens løbetid og en forhøjelse af afdragene med henblik på betaling af den resterende hovedstol, som [kan] vokse betydeligt som følge af udsving i vekselkurserne, udgør hovedgenstanden for et lån i udenlandsk valuta, der skal tilbagebetales i national valuta, uden at disse vilkår kan vurderes enkeltvist?

- 2) Skat artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 fortolkes således, at vilkår, som fastsætter betaling af faste afdrag, der fortrinsvis anvendes til betaling af renterne, og som fastsætter en forlængelse af [aftalens] løbetid og en forhøjelse af afdragene med henblik på betaling af den resterende hovedstol, som kan vokse betydeligt som følge af udsving i vekselkurserne, skaber en betydelig skævhed mellem aftaleparternes rettigheder og forpligtelser, navnlig for så vidt som de udsætter forbrugeren for en uforholdsmæssig kursrisiko?
- 3) Skat artikel 4 i direktiv 93/13 fortolkes således, at den kræver, at vurderingen af, om vilkårene i en låneaftale i udenlandsk valuta, der skal tilbagebetales i national valuta, er affattet klart og forståeligt, skal foretages med henvisning til den forudsigelige økonomiske situation på tidspunktet for indgåelse af aftalen, i den foreliggende sag de konsekvenser, som de økonomiske vanskeligheder i perioden 2007-2009 havde for valutakursudsvingene, under hensyntagen til den professionelle långivers kompetence, viden og gode tro?
- 4) Skat artikel 4 i direktiv 93/13 fortolkes således, at den kræver, at vurderingen af, om vilkårene i en låneaftale i udenlandsk valuta, der skal tilbagebetales i national valuta, er affattet klart og forståeligt, skal foretages ved at kontrollere, om långiveren, der har en professionel erhvervsdrivendes kompetence og viden, har meddelt forbrugeren oplysninger, særligt angivet i tal, der udelukkende er objektive og abstrakte, uden hensyntagen til den økonomiske sammenhæng, der kan have indflydelse på valutakursudsvingene?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Appel iværksat den 21. august 2019 af Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 28. juni 2019 i sag T-64/18, Alfamicro mod Kommissionen

(Sag C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Processprog: portugisisk

Parter

Appellant: Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (ved advokados G. Gentil Anastácio og D. Pirra Xarepe og advogada estagiária M. Stock da Cunha)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom i sag T-64/18 ophæves (¹).
- Europa-Kommissionens afgørelse C (2017) 8839 final af 13. december 2017 annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort gældende, at selve kontrakten er den udløsende omstændighed for det kontraktlige krav. Såfremt Kommissionen i søgsmålet med påstand om, at fordringen fastslås, kunne fremsætte sine krav og undlod dette, kan den derfor ikke, efter at dommen er afsagt, udstede fuldbyrdelsesdokumenter på overtrækket.

Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

Med afgørelsen i en sag (T-831/14) (²) traf Retten afgørelse om Kommissionens fordring hidrørende fra en tilskudsftale og ikke, som Retten i nærværende sag med urette fandt, om omkostninger, der ikke er støtteberettigede for den periode, der var dækket af revisionen.

Konklusionen i den dom (T-831/14), der blev afgjort med en fastslåelse af fordringen, indeholder ingen begrænsning om hverken fordringen, perioden eller omkostningerne.

Som en enkelt forpligtelse svarer fordringen, som den er fastsat i tilskudsaftalen, til et samlet fuldbyrdesdokument.

Det giver ingen mening, at Retten fastsætter en fordring endeligt, og at fordringshaver efterfølgende gør gældende, at ikke alle beløb var medregnet.

Appellanten har gjort gældende, at Kommissionen – fra anlæggelsen af en sag med påstand om fastsættelsen af Unionens kontraktlige krav – skal undlade at udstede nye fuldbyrdesdokumenter, uden at anvende Rettens dom som reference.

Hvis en sag med påstand om, at en fordring fastslås, vedrører Kommissionens kontraktlige krav i forhold til skyldneren, udelukker Rettens kompetence til at fastsætte fordringen, at Kommissionen har beføjelse til at udstede fordringer, som sætter sig over dommen.

⁽¹⁾ EU:T:2019:453.

⁽²⁾ Jf. sag C-14/18 P

Appel iværksat den 27. august 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i sag T-624/15, European Food m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-638/19 P)

(2019/C 348/15)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche og P.-J. Loewenthal, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL, Scandic Distilleries SA, Ioan Micula, Viorel Micula, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Transilvania General Import-Export SRL, West Leasing International SRL, Kongeriget Spanien og Ungarn

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i de forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15, European Food m.fl. mod Kommissionen ⁽¹⁾, ophæves.
- Det første anbringendes første led og det andet anbringendes første led, der er fremsat i sag T-704/15, forkastes.
- Det andet anbringendes første og andet led, der er fremsat i sag T-624/15 og sag T-694/15, forkastes.
- De forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15 hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i form af en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 108 TEUF og/eller af bilag V, kapitel 2, til Rumæniens tiltrædelsesakt ⁽²⁾, og at den foretog en urigtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder, idet den konkluderede, at Kommissionen ikke havde beføjelser til at vedtage den omtvistede afgørelse ⁽³⁾.

- Principalt har Kommissionen anført, at Retten med urette konkluderede, at den foranstaltning, hvormed Rumænien havde indrømmet Ion og Viorel Micula, der var investorer med svensk statsborgerskab, og tre rumænske selskaber, som de ejede, (herefter samlet omtalt »Micula-brødrene«) støtte, ophævede tilskyndelsesordningen den 22. februar 2005. Støtten blev snarere tildelt Micula-brødrene ved Rumæniens betaling af kompensation for ophævelsen af denne ordning, hvilket skete efter landets tiltrædelse til Unionen.
- Subsidiært har Kommissionen anført, at selv om det antages, at Retten med føje kunne konkludere, at støtteforanstaltningen var ophævelsen af Rumæniens tilskyndelsesordning (hvilket ikke er tilfældet), havde Kommissionen alligevel kompetence til at vedtage den omtvistede afgørelse i medfør af bilag V, kapitel 2, til Rumæniens tiltrædelsesakt.

Med det andet appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i form af en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 2 i Rumæniens tiltrædelsesakt og af reglerne for EU-retten tidsmæssige anvendelse og/eller en urigtig fortolkning og anvendelse af Europaaf-talen af 1995 ⁽¹⁾ samt en urigtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder, idet den fastslog, at EU-retten ikke fandt anvendelse på den tildelte kompensation.

- Principalt har Kommissionen anført, at Retten med urette konkluderede, at EU-retten ikke fandt anvendelse på den tildelte kompensation, eftersom alle de omstændigheder, der gav anledning til denne kompensation, indtraf inden tiltrædelsen. Tildelingen af kompensationen udgør snarere de fremtidige virkninger af en situation, der opstod inden tiltrædelsen som omhandlet i reglerne for EU-retten tidsmæssige anvendelse.
- Subsidiært har Kommissionen anført, at selv om det antages, at Retten med føje kunne konkludere, at tildelingen af kompensationen ikke var den fremtidige virkning af en situation, der opstod inden tiltrædelsen (hvilket ikke er tilfældet), fandt EU-retten stadig anvendelse på den tildelte kompensation, eftersom Europaaf-talen af 1995, der er en del af EU-retten, fandt anvendelse på alle begivenheder, som gav anledning til denne kompensation, der forekom inden tiltrædelsen.

Med det tredje appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i form af en urigtig fortolkning af artikel 107, stk. 1, TEUF og af den manglende anvendelse af artikel 64, stk. 1, nr. iii), i Europaaf-talen af 1995, idet den fastslog, at den omtvistede afgørelse foretog en urigtig kvalificering af voldgiftsrettens tildeling af kompensationen som en fordel.

- For det første konkluderede Retten med urette, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage den omtvistede afgørelse, og at EU-retten ikke fandt anvendelse på den tildelte kompensation.
- For det andet undlod Retten at behandle alle de argumenter, der var fremlagt i den omtvistede afgørelse, som godtgjorde, at Rumænien havde indrømmet Micula-brødrene en fordel. De ubehandlede argumenter er i sig selv tilstrækkelige til at begrunde, at der foreligger en fordel.

⁽¹⁾ EU:T:2019:423.

⁽²⁾ Akt om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af de traktater, som Den Europæiske Union bygger på (EUT 2005, L 157, s. 203).

⁽³⁾ Kommissionens afgørelse (EU) 2015/1470 af 30.3.2015 om statsstøtte SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) gennemført af Rumænien — Voldgiftsskendelse i Micula mod Rumænien af 11.12.2013 (EUT 2015, L 232, s. 43).

⁽⁴⁾ Europa-aftale om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Rumænien på den anden side (EFT 1994, L 357, s. 2).

RET TEN

Sag anlagt den 10. juli 2019 – ZU mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag T-499/19)

(2019/C 348/16)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: ZU (ved advokat C. Bernard-Glanz)

Sagsøgt: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten)

Sagsøgerens påstande

- Annulatio n af EU-Udenrigstjenestens afgørelser af 31. august 2018 og af 10. januar 2019 om gennemførelse af lægetjenestens skrivelse af 30. august 2018 ved fradrag af sygeorlov.
- EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltning og af omsorgspligten, om oppustning af de anslåede omkostninger, hvilket medfører, at sagsøgeren uretmæssigt tillægges ansvaret for ikke at møde frem til den lægelige kontrol i Bruxelles.
2. Andet anbringende om magtmisbrug på grund af en forsætlig hensigt om at skade sagsøgeren som følge af en personlig partiskhed.
3. Tredje anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens retlige situation havde ændret sig og om en manglende grundig analyse af, hvorfor sagsøgeren blev tillagt ansvaret for ikke at møde frem til den lægelige kontrol.

Sag anlagt den 17. august 2019 – Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen**(Sag T-566/19)**

(2019/C 348/17)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøgere: Scandlines Danmark ApS (København, Danmark) og Scandlines Deutschland GmbH (Hamborg, Tyskland) (ved advokat L. Sandberg-Mørch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 22. juli 2019, hvorved sagsøgernes ansøgning om en forlængelse til den 5. september 2019 eller til slutningen af august 2019 af fristen for at indgive bemærkninger i forbindelse med den formelle undersøgelsesprocedure i sag SA. 39078 (2019/C) (ex 2014/N) – finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt, blev delvist afslået, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte sin pligt til at begrunde sin afgørelse om ikke at forlænge den pågældende frist til den 5. september 2019 eller den 31. august 2019, idet den anfægtede afgørelse intet indeholder, der støtter dette afslag, eller under alle omstændigheder er utilstrækkeligt begrundet.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte artikel 6, stk. 1, i procedureforordningen ⁽¹⁾ og herved også sagsøgernes ret som berørte parter til effektivt at deltage i den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag SA.39078, idet ansøgningen var behørigt begrundet, velbegrundet og forholdsmæssig.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 23. august 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management mod EUIPO – Lacoste (LOVE PINK)**(Sag T-582/19)**

(2019/C 348/18)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, De Forenede Stater) (ved solicitor J. Dickerson)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Lacoste SA (Paris, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc.

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket LOVE PINK – registreringsansøgning nr. 11 853 389

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 27. maj 2019 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1078/2018-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvist, nemlig for så vidt som den vedrører indsigelsesgrunden indeholdt i EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b).
- EU-varemærkeansøgning nr. 11 853 389 tillades registreret.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 23. august 2019 – Electrolux Home Products mod EUIPO – D. Consult (FRIGIDAIRE)

(Sag T-583/19)

(2019/C 348/19)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Electrolux Home Products, Inc. (Charlotte, North Carolina, De Forenede Stater) (ved solicitor P. Brownlow)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: D. Consult (Wattignies, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Electrolux Home Products, Inc.

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket FRIGIDAIRE – EU-varemærkeregistriering nr. 71 241

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. juni 2019 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 166/2018-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Ugyldighedsafdelingens afgørelse af 23. november 2017 i ugyldighedssag nr. 11921 C om erklæring af EU-varemærkets ugyldighed for tørretumblere, vaskemaskiner, opvaskemaskiner og kogeplader annulleres.
- EU-varemærket opretholdes registreret for tørretumblere, vaskemaskiner, opvaskemaskiner og kogeplader.
- EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Anbringender

- Appellkammeret foretog urigtig retsanvendelse, idet det lagde til grund, at brug af EU-varemærket som godtgjort ved salg af tørretumblere, vaskemaskiner, opvaskemaskiner og kogeplader til amerikanske militærbaser i Tyskland og Belgien ikke udgjorde brug af EU-varemærket som omhandlet i artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Appellkammeret foretog urigtig anvendelse af artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, idet det undlod at tage sagsøgerens bevis for brug i form af salg til Johan Fouquet GmbH ved bedømmelsen af sagsøgerens samlede brug af EU-varemærket i forbindelse med tørretumblere, vaskemaskiner, opvaskemaskiner og kogeplader
 - Appellkammeret foretog urigtig anvendelse af artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, idet det undlod at tage sagsøgerens bevis for brug i form af brug på de sociale medier i betragtning ved bedømmelsen af sagsøgerens samlede brug af EU-varemærket i forbindelse med tørretumblere, vaskemaskiner, opvaskemaskiner og kogeplader.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA